

titat ha existit sempre, i tots quants governs s'han succeït durant tan llarg termini, ens han reconegut el dret de cobrar el sou segons la categoria de la plaça ocupada.

Es més: observant la freqüència amb què els Municipis eludien el compromís de pagament, desfigurant-ho de mil maneres, sovint han aparegut disposicions governatives recordant-ne la obligació i quasi sempre han estat prèdiques en desert: en recordaré alguna de les més recents.

El 19 d'abril de 1917, aparegué a la "Gaceta" un R. D. d'En Ruiz Giménez, recordant als Ajuntaments la ineludible obligació que tenen d'incloure en llurs pressupostos de despeses el sou que han de percebre els Titulars segons la llei, tinguin contracte o no. Si no cuiden de figurar la dotació íntegra, no obtindran l'aprovació governativa. A l'ensem facultat al metge per acudir en queixa al Governador, qui dictarà resolució immediatament executada sota la responsabilitat de l'alcade, arribant fins a l'embargament de sos béns particulars.

Probablement molts Ajuntaments devien fer-ne cas omís, per quant, en agost del mateix any, aparegué novament als B. O. igual amonestació.

En la "Gaceta" del 15 de març de 1919, apareix un decret, signat per N'Amali Gimeno, recordant:

Primer, la obligació més amunt esmentada.

Segon, anunciant que els governadors tenien ordre de negar l'aprovació als pressupostos en els quals no figuressin els sous dels titulars.

Tercer, declarant que dits sous constitueixen una despesa municipal de pagament immediat i inexcusable i que els municipis no podien fer efectiu cap lliurament, per despeses voluntàries, mentre prèviament no ho haguessin fet amb el titular. En el mateix D. senyala el camí a seguir per a recórrer en queixa al governador.

A desgrat de tantes i tan terminants ordres, les coses segueixen igual, menudejant les visites, gastant tota mena de influències per a esquivar-ne el compliment. No obstant, a la província de Girona, des de l'any 1923, degut a l'enèrgica actitud del President del Col·legi de Metges, secundada per altres companys de Junta, tots els Municipis figuren en pressupostos la quantitat corresponent al titular, i dic figuren perquè la majoria la consideren verament com a partida *figurada*. D'aleshores, alguns companys han augmen-

tat considerablement sos ingressos, més no n'hi ha prou, hem de procurar que no quedi un sol company a Catalunya que segueixi cobrant una pesseta menys de les que li corresponen.

Tanmateix està ben clar que tenim tota la raó, mes no basta, cal que ens la donguin i per aconseguir-ho hem d'iniciar una campanya tots els titulars a la vegada, car isoladament fórem impotents.

Per a reivindicar nostres drets, i per mentre no siguem retribuïts directament per l'Estat, cosa més difícil cada dia, hem de posar-nos d'acord per comarques; deixem-nos estar de nous nomenaments de juntes, comitès i altres entrebancs, prou en tenim fins ara i demostrada sa ineficàcia, res d'això: hem d'ésser els propis interessats qui no sollicitarem cap vacant produïda per renúncia motivada per negativa de pagament, acordar-la arreu, i la resta se farà tota sola, tenint tants textos legals per adduir en favor nostre. Cuidaria sols de fer la demanda en dia senyalat conjuntament en tota la província, en evitació d'allò tan socorregut de "en tal o qual poble no ho han fet".

Podreu dir-me que, obrant així, sols hipotecaríem la llibertat d'uns pocs companys veïns, deixant la porta oberta per tots els altres metges que no haurien promès tal abstenció: és cert, més hem de *considerar que el metge*, en renunciar la plaça de Titular, no perdria pas per aquest fet la confiança de les famílies, i a l'anunciar la vacant se faria exactament el mateix d'avui que els metges no solliciten sense una informació detallada car cap company, si exceptuem els veïns o residents en la mateixa població, voldria exposar-se a les conseqüències d'un trasllat sense tota mena de garanties, cosa molt lluny d'obtenir d'aital manera.

I, si alguns n'hi hagués, foren casos aïllats, cosa inevitable, puix tota innovació fa ses víctimes, també se n'immolen avui amb tot i la inamobilitat del càrrec; conec més d'un cas de destitució arbitrària sense expedient ni justificació, raons ni res que aboni tal mesura.

Es més, crec que en molts districtes no hauria d'arribar-se a l'extrem de formular la renúncia definitiva; bastaria que personalment s'indiqués a la comissió permanent del Municipi l'acord unànim prè per tots els Titulars de la secció, de cobrar o renunciar i assabentar-los de les dificultats amb què toparien per proveïr de nou el